

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTEŚITŐJE
Új sorozat, XV. évfolyam, 6. (117.) szám Bécs, 2020. november

---

Advent előtt, advent után

Elindulok a harmadik kerületből. Egy darabig az Ungargassen haladok, melyen hajdan a gulyások a magyar szürkemarhát terelték a sankt-marxi vágóhidakra. Átvágok a gyorsvasút fölötti zöld hídon és a Szent Miklós orosz ortodox katedrális előtt vagyok. Aranyozott hagymakupolái most nem csillognak, csak tompán sárgállanak a szürke novemberi koraestében. Szemben velem az Iráni nagykövetség. Továbbmegyek. Orosz, német, kínai majd az angol nagykövetségek sorakoznak. Az örök mindenkit, aki a kapujuk előtt elhalad, szigorúbban megmustrálnak, mint eddig. Beveszem balra a kanyart és azonnal rálátok a Vizitációs Rend I. József özvegye, Wilhelmina Amalie császárnő alapította Salesanerinen-kolostor barokk épületére. Néhány további szapora lépés, kiérek a Rennwegre, majd a Schwarzenberg-térre. A színes-fényes szökőkút a névtelen szovjet hős előtt még mindig működik, hamarosan kikapcsolják és becsomagolják télire.

A Karlsplatz következik. Üres, pedig még több óra van a kijárási tilalom kezdetéig. Hűvös, borzongató koraesti szélfutatok csiklandoznák Henry Moore gömbölyű-lyukas térplasztikáját a téren lévő kacsaszatatóban, ha be nem lenne már dobozolva. A városban mindenütt készülnek a közelgő télre. Elhaladok a Műegyetem előtt, odabólintok a rektor urak patriarkális mellszobrainak, majd a Wiedner Hauptstrassen és az Operngassen átvágva, régi szokásomhoz híven, néhány percig elidőzök az ott levő antikkereskedés kirakata előtt. Átmegek a Bärenmühdurchgangon, és ezzel a rövidítéssel máris a Naschmarkt sarkán vagyok. Van itt egy olyan rálátási szög és két lépésnyi pillanat, mikor a Szecesszió arany-tölgyleveles-kupolás épülete majdnem teljesen eltakarja a Képzőművészeti Akadémia domináló és komor téglapépületét. Pontosan úgy, ahogyan azt a Ver Sacrum hívei kívánták.

Felkapaszkodom a Millöckergassen, elhaladok Bécs egyik legrégebbi kőszínháza, a Theater an der Wien oldala mellett, majd balra fordulok és a színház művészbejárata előtt sétálok el. Néhány csinos kisasszony cigarettázik ott gondtalanul csevegve. Csak színésznők lehetnek, nem jegyeladók, hiszen a színházakat ismét bezárták a koronavírus felerősödött veszélye miatt.

Felkapaszkodom a Capistrangasse lépcsőin. Megérkeztem. Másfél évtizede ez a szokásos útvonalam. Pillanatig mindig fölnezek a kapu alatt az ezüst táblára: BORNEMISZA PÉTER GESELSCHAFT – TÁRSASÁG. Sekretariat – Bibliothek. Aztán csengettem. Az ajtó mindig kinyílt. Egy ideje nem csengetek, kulcsom van, én engedek be a kapunkon, ajtónkon másokat. Most hidegtől dermedt újjal a kulcsot keresem, majd végiglépelek a folyosón, a néhány lépcsőfokon, fel a Mezzanin egyik sötétmeggyszínű ajtaja elé. A miénk.

A zár kattán, kinyílik az ajtó. Bent csend van és a belső udvarról alig szűrődik be valamennyi fény a folyosóra. Beteszem az ajtót, nekidőlök és még nem gyűjtök villanyt. Behunyom a szemem, hallgatom a csendet. Advent a könyvtárban. Így hívjuk a minden Bornemisza-rendezvényünk közül a legünnepélyesebbet. Egyben a legcsaládiasabbat is, mert az Advent a könyvtárban egy család közös várakozása. A jóra. A szépre. A karácsonyra. A békességre. Az áldásra. A folytatásra.

Nincs itt most senki. Dúl a világjárvány pusztító második hulláma. Mindenre és mindenkire rányomja bélyegét. Mi sem gyűlhetünk össze. Nem biztathatjuk egymást jó szóval, nem hallgathatjuk az elmaradhatatlan éneket vagy zenét, majd nem köszönhetjük, üríthetjük egymás kedves egészségére borospoharunk. Nem állhatunk sorba a kolozsvári rakottkáposztás nagy fazék előtt. Nem lehetünk most otthon e falak között, mely második otthonunk.

Felgyűjtöm a villanyt. Bejárom a lakást. Különleges ez a mélységes mély csend. Belépek a könyvtárszobába, kipakolom a hátizsákom. Előveszem a négy adventi gyertyát. Ha eljön az ideje, koszorút is hozok majd. Az egyik gyertyát meggyűjtöm. Bizonytalanul sercen egyet a kanóc, majd bátran nekigyúl, lángja kinyújtózkodik. Ez még nem advent első napja, de itt vagyok. Nem tudom, mit hoz a holnap. Remélem Advent első napján is itt leszek. Majd a másodikon is meggyűjtöm a gyertyát. És a harmadikon és a negyediken is. Magunkért, egymásért.

Másfél évtizede járok ide és máris mennyi emlék, mennyi hang és kép kísért engem ebben az otthonos, kicsit szomorkás csendben. Mi mindent láthattak, hallhattak, mi mindent élhettek itt meg akkor azok, akik már negyvenötven éve járnak ide. Vagy hatvan éve, hiszen a Bornemisza Péter Társaság idén március 20-án volt hatvan éves. Ha

házaság lenne gyémántlakodalomként élnék meg e jubileumot. Ha nem lenne a járvány, most a magunk szerény, de felemelő eszközeivel ünnepelnék meg e nem kis időt.

Leoltom a villanyt. Csak a magányos gyertya fénye táncol a könyvek gerincén. Szépfalusi István és felesége Wanner Márta könyvei. A Bornemisza Péter Társaság könyvtára. Könyvek sorsa, emberek sorsa. Az utóbbi időben elég jól megismertem e falakat beborító könyvespolcok tartalmát. Legfelül, balról a sorban jónéhány Illyés Gyula kötet sorakozik. Illyés Gyula a Bornemisza Társaság patrónusa, szellemiségének ihletője. Milyen szerencse, hogy Szépfalusi István és Illyés Gyula egymásra talált. A megfelelő időben találtak egymásra.

Azóta sokat változott a világ. Szépfalusi István 1971-ben még ilyen sorokat írhatott, Magyarok a mai Ausztriában - Csoóri Sándornak ajánlott – tanulmányában: *„Hatodik kerületi bécsi lakásomból kilépve, 150 méteres körzetben, magyarul köszönhetem lakóházunk két családját, a szomszédház két lakóját és házmesterét, a legközelebbi panzió bérlőjét, a sarki trafikost, csomagpostásomat, a rádió- és televízióüzlet vezetőjét és munkásait, a képkereskedőüzlet vezetőjét, a lakberendező és tervező iroda vezető mérnökét, a Meinl élelmiszerüzlet főelárúsítóját, a zeneműkiadó és három rövidáru (turista) üzlet tulajdonosát...”*

Kit köszönhetünk ma magyarul a környéken, általában Bécsben? Ma körülbelül harmincezren vagyunk. Szépfalusi, tanulmányában, Móriczot idézi: *„Bécsben többen élnek magyarok, mint Szegeden, Debrecenben s Hódmezővásárhelyen együttvéve, ... kétszázezer magyar...”*. A sorok az Uri-muriból származnak, 1927-et írunk. Tagadhatatlanul fogyunk, nem csak itt, máshol is. Azt se felejtjük azért, Bécs az egyetlen európai nagyváros melyet száz évvel ezelőtt jóval többen laktak, mint manapság.

Pillanatig úgy tűnt, mintha valaki ott ülne az íróasztal mögött, a nagy, nehéz karosszékben, hátát egy kalotaszegi párnával megtámasztva. Megborzongok, felgyújtom a villanyt. Arra gondolok, tetszene az alapítóknak ez a gyertyafény? Tetszene, ahogyan a könyveiket elrendeztük? Nem ismertem őket. Ők túl korán elmentek, én túl későn érkeztem. De ott vannak a könyveik. Sok mindent elolvastam amit Szépfalusi István írt és sok mindent amit Wanner Márta lefordított. Nemcsak az emberek szeméből és tenyeréből, de könyveikből is sok mindent ki lehet olvasni. Majdnem mindent.

A lélek közelségét a könyvek sem pótolhatják. Irigylem azokat, akik nem csak a nyomtatott betűből ismerik azokat, akik másoknak maguk mögött hagytak valamit. Ilyen emberpár volt a Bornemisza Péter Társaság két alapítója.

Mit mondhatunk ma a 60. jubileumon? Sem többet sem kevesebbet, mint amit az 50. jubileumra a Társaság elnöke, dr. Bartók Miklós megfogalmazott.

„Az új elnökség belátta, hogy a Társaság munkájának továbbvitelére a csoportmunka a legalkalmasabb. Több mint öt éve (most már több, mint tizenöt – szerk.) a hét tagú elnökség irányítja a BPT-t, amely felvállalja az alapításnál lefektetett célkitűzéseket, irányelveket, és ezeket továbbra is kihangsúlyozza.

Tevékenységünkkel nem kívánunk sem aktuális politikai, sem ideológiai kérdésekkel foglalkozni, és semmilyen politikai pártnak vagy szervezetnek a holdudvarába tartozni, illetve ezek szócsövénévé válni. Rendezvényeink a szellemi szabadságot kívánják szolgálni, és az igaz emberi értékek bemutatására törekcszenek a művészet és az irodalom eszközeivel.

Elvünk, hogy az élet minőségét nem az anyagi javakban való dúskálás, hanem a személyiséget formáló élmények határozzák meg. Tevékenységünkkel ebbe az irányba szeretnénk hatni.”

Megfogom a gyertyát és óvatosan, hogy ki ne aludjon, átviszem az előadóterembe. Leteszem az asztalra, és melléje helyezem a kristálycsengőt. Aztán a várakozás egyetlen gyertyájának fényében a székeket szépen sorokba rendezem. Párnákat is teszek, ki-ki helyezze magát kényelembe. Leülök, hátul a sarokba. Várakozom. Megszólal a csengő, vidám, hívó hangja. Mély hang üdvözli a jelenlévőket. Aztán ének, muzsika következik, majd áldás, végül egy zsoltár. Ne csüggedjünk.

Vége a műsornak. A jelenlévők átmennek a szomszédos terembe. Valaki felgyújtja ott a villanyt, fénye a nyitott ajtón beszűrődik. Hallom a vidám kacagást, meg ahogy csengenek a poharak, koccintanak az emberek. Én még mindig az előadóteremben vagyok, érzem valami nincs rendjén, valami nincs a helyén. Eszembe jut! A kis kosár, az életet adó közösségi adakozás emlékeztetője egyben befogadója nincsen még a helyén. Kegyelettel megszokott helyére teszem.

Mindenki elment. Csend van. Csak az Adventet megelőlegező gyertyaláng lobog. Hétről hétre egyre több gyertya gyúl majd. Egyre világosabb lesz a tér, egyre tisztább és megvilágosodottabb a várakozás. Ne csüggedjünk, várakozzunk türelemmel. Egy év múlva együtt készítünk koszorút, együtt gyújtunk gyertyát. Advent lesz ismét a Bornemisza Péter Társaság barátai és könyvei között.

Kató Zoltán

**A Bornemisza Péter Társaság ezúton tudatja,
 hogy a koronavírus-járvány miatt
 a vasárnap, 2020. december 6-án 17:30 órára tervezett előadást**

E L H A L A S Z T J A.

**Előadásaink látogatóitól, akiknek egészsége számunkra rendkívül fontos, megértést
 kérünk.**

A mielőbbi találkozás reményében mindenkinek jó egészséget kívánunk.

Illyés Gyula

Költők egymás között

Nem lehet tisztességes *ember*
 ki a versírást abbahagyja.
 Az igazmondást hagyja abba.
 A nem-hazudást, nem-csalást
 hagyja abba az ilyen ember.
 Így állunk, öcsém, bizony evvel.
 A sorssal se mégysz semmire
 viták haragos érve nélkül.
 S ha költő hallgat, belekékül,
 mint kinek fogy a levegője
 s véle sápadnak mind, zihálva,
 kiknek ő volna nyíló szája.
 Különös bibliát-idéző
 ragály! – De birodalmak estek,
 nem kapva léleketnyi verset.
 Szörnyű. De – zengve bárhogy –
 költők,
 kik nem adják ki igazunkat,
 rászolgálnak, ha belefűlnak!

Lászlóffy Aladár

Jégvirágok

A karosszék után egy négyzet,
 mint csatatéri tisztás, végzet,
 a nyílt terep után a dombok,
 bevetett ág, párnáin gombok,
 aztán ott elől ég: az ablak
 tiltó jeleivel a fagynak,
 s a pára, rajta túl a kertek.
 Úristen, mibe is keverték!

Az ablakig szalad. De látod
 a fák közt folytatott világod.
 Jól látható: a kinti, benti
 a kimért színteret jelenti.
 Csak időben nem végtelenség.
 Hogy most unalmasak az esték?
 Mi lesz még ebben a szobában,
 mi jön, ha én végleg megálltam?
 Mi lesz, mikor majd áll az óra
 s a sírásod se bírja szóra!

Egy világ süt a kerten át rám.
 És engem éltetett e látvány.
 ... A párán túl igazi ablak.
 Megnyugtató: e fák közt hagylak. ()

Kányádi Sándor

Tűnődés a csillagok alatt

Hosszan néztem én az este
a ragyogó csillagokat.
Addig néztem, addig-addig,
amíg lassan kialudtak.

Eltűnődtem. A magas ég
tűnődésre elég tágas,
s csöndessége bennem olykor
reményt reményre zöldágaz.

Most is, hogy ott nézelődtem,
megkapott a végtelenség.
Úgy éreztem, mintha máris
fönn a csillagok közt lennék.

Gyermekálmom két pej lovát
befogtam a Nagy Göncölbe,
s hajtottam a Hadak útján
komótosan, hátradőlve.

Csupa-csupa ismerőssel
találkoztam, és a holdnál
lovaimra alkudott a
kapcáját szárító bojtár.

Vásárt csaptam, s jegyet vettem
egy induló rakétára.
– Körülbelül kétezeret
írhatott a Föld naptára. –

Akkor megfázott a hátam
(nem csoda, hisz ingben voltam),
s az induló rakétáról
vissza, le a földre hulltam.

Földi tárgyak nőttek körém,
mindennapok kis tényei.
Hajnalodott, s a csillagok
messzibbről kezdtek fényleni.

Iszonyúan magasra nőtt,
s reám kacagott az égbolt:
“Talán meghalsz, anélkül, hogy
látnád Rio de Janeirót.

Tán a hangod se jut tovább,
annál a két fenyőfánál,
amelyik a dombhajlaton,
szinte látom, téged sajnál.

És te akarsz hinni, merni,
álmodozni más bolygóról?” –
Csúfondáros kicsi ködök
szálltak fel a keskeny Oltból.

Szárközépig ért a harmat,
nyomot hagytam benne vereten,
de tudtam, ha jó az este,
konok álmom újrakezdem.

Végzem, mit az idő rám mér,
végzem, ha kell százsorozva!
Hinni kell csak, s följutunk mi,
föl a fényes csillagokba!

(1955)

Szilágyi Domokos

Fáradt esőben

Fáradt esőben bandukolva,
a szíves latyakban bokáig,
sokáig tart a hazatérés
a dolgoknak végső okáig.

Nehéz a poggyász cipekedni
nehány kiröhögött erénnyel.
De utasunk reménykedik, lám,
s a felhőknek *oszoljt* vezényel.

(1967)

A Bécsi Posta következő száma februárban jelenik meg.
Az egyik ünnep, mely közbeesik, a Vízkereszt. Másréti Zoltán írása.

Háromkirályok

Átvágok a főtéren. Minden egyes nap, már több mint hét évtizede. Ilyenkor mindig büszkeséget érzek, megdobban a szívem. Kis falunk Dánia leggazdagabb faluja, emberöltő óta. Nem ezért vagyok büszke. Szeretjük és megérdemeljük ezt a jólétet – megdolgoztunk érte!- mégis ez a „leggazdagabb” jelző számunkra pusztán statisztikai fogalom. Itt minden család évszázadok óta ugyanazt a házat lakja! Az én családom az egyik legősibb család. A legújabbak is már közöttünk vannak vagy másfél évszázada. Kezdjük megszokni őket. Azután már nem jött senki. Nem engedték. Ma sem engedjük, és soha nem is fogjuk engedni. Ez itt a mi falunk és ezek vagyunk mi! Erre vagyok büszke!

Megérkeztem. Az öreg tanácsház előtt állok. Patinás kőfalai között évszázadok óta tanácskozunk, döntéseket hozunk. Felelősek vagyunk a falunkért! Feladatunkat, magunkat komolyan vesszük. Nekünk a mi falunk az első!

Belépek a tanácsterembe:

- God Morgen, uraim! God Morgen!
- God Morgen herre Jan! God Morgen!

Leülök a helyemre. Ötven éve ez a helyem. Az öreg tölgyfaszékekben legelőször ük-ük-ük-ükapám ült, a legelső a családomból választott tanácsnokok közül. Most jobb, ha elhallgatok. A polgármester szólni készül...

- Uraim! Biztos vagyok benne, csodálkoznak, hogy a szokásos délutáni gyűlés helyett, a reggelijük mellől citáltam ide önöket. Az ügy viszont rendkívül komoly és halaszthatatlan.

A polgármester hangja remegett, szemét elfutották a könnyek. Nem ismertük ezt az arcát. Kicsit ijedten fészkelődünk a székünkön. Kötelességemnek tartottam felszólalni.

- Bármi legyen is a gond, megoldjuk, polgármester úr! Összedugjuk a fejünket, mint mindig, és kisütünk valami okosat! - vizsgáltam az előljárót és magunkat.

- Csak nem csúszunk le egy-két helyett a statisztikában? - kérdezte Peer elhamarkodva. Ő testületünk legfiatalabb, ezért kicsit szertelen tagja. Alig múlt hatvan éves, elnézzük hát neki időnkénti bohóságait. Juventus ventus, majd beletanul...

- Nem, nem erről van szó – válaszolt a polgármester, és mosolygott könnyein át. - Uraim, nem húzom az időt, nem kerülgetem a forró kását, máris mondom, miről van szó: sürgősen játszóteret kell berendeznünk a faluban. A dolog halaszthatatlan!

- Játszóteret? Itt nálunk?! De hát itt nincs is...

- Igen, játszóteret! - szedte össze magát a polgármester férfiasan. - Hintát, ringlispílt, csúszdát kell beszereznünk. És tökéletesen sima betont öntünk, virágszegéllyel...

- No, betont azt már nem! Baleset esetén meggyűlik a bajunk a biztosítóval, majd a falu fizetheti a költségeket! - szólt hozzá kincstárnokunk.

Hangzavar támadt. Egymás szavába vágva, többen felszóltak.

- Sárban mégsem csúszkálhatnak a...

- Gyepet, tökéletes angol gyepet!... a dolog egyszerű: ültess be egy sima területet fűmaggal, majd rendszeresen nyírjad, ötszáz évig. Máris kész az angol gyep!...

- Műfüvet, az lenne a legjobb! Nem kell nyírni, sem öntözni, csak időnként felszedni és mosógépben alaposan kimosni, fertőtleníteni...

- Uraim, uraim! Nyugodjanak meg! - szóltam közbe. Mint tudják, nekem van egy unokám Koppenhágában. Mikor évekkkel ezelőtt utoljára meglátogattam, kimentünk a játszótérre, a parkba. Zöld gumiszőnyeggel volt a játszótér letakarva...

- Nagyszerű! Nagyszerű! Legyen hát zöld gumiszőnyeg, mindenesetre – szólt a polgármester.

- Két hinta kell!...

- Ketten kellene a hintázáshoz, ezt akarod mondani Magnus? - pontosított a polgármester.

- Nem, két hinta kell – tartott ki Magnus.

- Miért kellene két hinta?! Tulajdonképpen egy is minek? Kinek? - sóhajtott fel Peer.

- .....
- Uraim, a hinták két fő csoportba tartoznak: a mérleghinták csoportjába, illetve az állványra függesztett ingahinták csoportjába... Lukas, az egyik legidősebb tanácsos mindenben ilyen pedáns volt.
  - Jól mondd Lukas!...
  - Lehet, nagyon öreg vagyok – húzta ki magát büszkén a matuzsálem –, de a memóriám még kitűnő! Gyermekkorom óta nem láttam hintát, játszóteret, de még mindenre tökéletesen emlékszem. Akár a méreteket is megadhatom!
  - Rendben van uraim! Zöld gumiszőnyeg, mondjuk ötven négyzetméter, egy mérleg és egy ingahinta kell nekünk...
  - Ötszáz négyzetméter gumiszőnyeg, és öt-öt darab hinta! Ne felejtsetek, Dánia leggazdagabb faluja vagyunk, a státusz kötelez! - vágott a polgármester szavába kincstárnokunk.
  - De hát kinek... - szólalt meg Peer ismét.
  - Várj sorodra Peer! Te még fiatal vagy! Hagyd előbb az öregeket szólani, neked van még időd bőven! - utasítottam helyre.
  - Plüssmacikat, meg plüsseléfantokat is veszünk - szólalt meg a kilencvenéves Frederik bácsi. Mindig vágytam egy plüssmacira!...
  - Nincsenek plüssállatok a játszótéren, Frederik bácsi. Eláznának! - magyarázta Magnus.
  - Akkor veszünk nekik esernyőt!... erősködött Frederik bácsi.
  - Balesetveszélyes! - tiltakozott a kincstárnok.
  - Kell egy körhinta, egy céllövőde, meg sok vattacukor...
  - No, de kedves Tobias, amiről te beszélsz, az a vidámpark, ez itt pedig játszótér lesz – méltatlankodott a polgármester.
  - Játszótér?... játszótér?... olyan ismerősen hangzik nekem ez a szó: játszótér. Mi is az a játszótér? - kérdezte a százéves Wilhelm apó.
  - Ahol a gyermekek játszanak és jól érzik magukat...
  - Nekem is jó? - érdeklődött Willhelm.
  - Nem, neked nem való Wilhelm apó – mondtuk többen kórusban, és összerosolyogtunk.
  - De hát hol vannak a gyermekek!? - kiáltott fel Wilhelm apó hirtelen, és a mosoly az ajkainkra fagyott.
- Mindannyian a polgármesterre néztünk. Csakugyan, hol vannak a gyermekek? Nélkülük játszóteret berendezni? Minek?
- Hát, ez az uraim! Ez az! - ragyogott fel a polgármester arca. - Kell az a játszótér! Jöjjön a nagy bejelentés... - A polgármester felállt: - Uraim, csoda történt! Mária terhes!...
  - Mária terhes? Mária terhes!? - néztünk össze döbbenetben. A mi Máriánk?...
  - Igen! Egyetlen Mária van a mi falunkban, hiszen jól tudjátok. Most ünnepelte a hatvannyolcadik születésnapját, igaz, és még nem volt férjnél, de soha nem adta fel a reményt, évtizedek óta járja a klinikákat... Most, sikerült! A tudomány sokat fejlődött az utóbbi időben, mindenféle in vitro eljárás, hormonkezelés, tudjátok... Nem értek én ehhez, de fő, hogy sikerült! A falunkban végre lesz egy gyermek!...- ujjongott a polgármester.
  - Hihetetlen! Csoda történt! Mária terhes! Mária terhes!... zúgta a tanács.
  - De mi lesz, ha máshová megy szülni?! Ha elmegy tőlünk?... - ijedt meg Magnus hirtelen.
  - Persze, hogy máshová megy szülni, a városba, a klinikára. Veszélyeztetett korcsoport és a gyermeke is különleges. Nem csak az anya, de a gyerek is, mondhatni, történelmi jelentőségű kísérlet alanya... - magyarázott a polgármester.
  - Áldott! Ezt a kísérleti állapotot így hívták valamikor régen. Olvastam valahol – szertelenkedett Peer ismét.
- A polgármester meghatódva, ismét párás szemmel, összefoglalta a helyzetet és bejelentette a tanács egyhangú döntését:
- Uraim, Mária terhes! A mi Máriánk! Úgy mondták régen: áldott állapotban van! Lepjük meg őt és gyermekét egy gyönyörű játszótérrel! Helyezzük lábai elé ajándékainkat. Meglátjátok, akkor Mária gyermekével karján ellátogat, visszajön, hazajön hozzánk!...

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Kis Karácsony, nagy Karácsony

Kis karácsony, nagy karácsony,
Kisült-e már a kalácsom?
Ha kisült már, ide véle,
Hadd egyem meg melegébe.

Kis fenyőfa, nagy fenyőfa,
Kisült-e már a malacka?
Ha kisült már, ide véle,
Hadd egyem meg melegébe.

Jaj, de szép a karácsonyfa,
Ragyog rajta a sok gyertya.
Itt egy szép könyv, ott egy labda,
Jaj de szép a karácsonyfa!

Kis karácsony, nagy karácsony,
Van-e kolbász a padláson?
Ha nincs kolbász a padláson,
Nem ér semmit a karácsony.

Kezem, lábam, jaj, de fázik,
Csizmám sarkán jég szikrázik.
Ha szikrázik, hadd szikrázzon,
Azért van ma szép karácsony!

Béke szálljon minden házra,
Kis családra, nagy családra!
Karácsonyfa fenyőága,
Hintsél békét a világra!

Nagykarácsony éjszakája,
Krisztus születése napja,
Szűz Mária édesanyja,
Mely gondosan ápolgatja.

Háromkirályok

Útnak indul három király,
Gáspár, Menyhért és Boldizsár.
Egy csillag, amerre jár, ahova jár,
Kísérte a három királyt.

Hol a ház, mely elrejtve áll?
Hol az ágy mely magába zár?
Hol van kit oly rég vár a világ?
Kövesd a három királyt!

S a csillag megállt barlang felett,
pásztorok csodálták az égi gyermeket,
Jászolban feküdt a boldog kis király,
Érzem hogy ő engem is vár.

Hozz el ma mindent még,
azt mi fáj, és azt ami szép.
Nem hallod? Érted kiált amerre jár,
úgy vár a boldog kis király.

Halkan kér mindenkit,
Állj meg végre most egy kicsit,
Mert itt van kit oly rég vár a világ,
és elviszi a bánatát.

Tudtam hogy eljön, és nincs több határ.
Gazdagra, szegényre egyformán vár.
Szívemmel köszöntöm szótlanul én.
Karácsony éjjelén.

Forrás: www.zeneszoveg.hu

Figyelő**Figyelő****Figyelő****Figyelő****ELŐZETES**

A Bornemisza Péter Társaság következő, 2021. februári előadásának meghívottja **Dr. TAKÁCS László klasszika-filológus**: „100 éve jelent meg Kosztolányi Dezső regénye, a *Nero, a véres költő*”, **2021. február 7.-én 17:30 órakor; Bécs 6. Capistrangasse 2/15.**

FELHÍVÁS

Kedves Olvasóink, kedves Bornemisza Péter Társaság barátok!

A "koronás" idők megmutatták a gyors és akadálytalan kommunikáció szükségességét. A vírushelyzet hirtelen változásai okozta programmódosításokat nem tudjuk az Értesítőnkön, a Bécsi Postán keresztül az érdeklődőknek idejében kiközölni. Erre csakis a drótposta és a későbbiekben elindítandó Hírlevelünk alkalmas. Aki gyors és biztos tájékoztatást vár tőlünk, azt tisztelettel felkérjük, adja meg az e-mail elérhetőségét a bornemisza@gmx.at címre. A jövőbeli szorosabb kapcsolattartás reményében, a BPT elnöksége.

Tisztelt olvasónk!

A Bornemisza Péter Társaság hálasan köszöni eddigi adományait! Igen nehéz anyagi helyzete ellenére sem havi rendezvényeit, sem a *Bécsi Posta* kiadását nem szándékszik megszüntetni vagy kurtítani. Ehhez azonban az Ön segítségére van szüksége.

Lapszámunkhoz ezúttal csekket is melléeltünk, azzal a kéréssel, hogy lehetőségei szerint támogassa társaságunk irodalmi-művelődési munkáját, valamint értesítőnk megjelentetését.

Amennyiben hozzájárulását csekk helyett inkább elektronikus úton (e-banking) kívánja eljuttatni, kérjük, az alábbi adatokat használja:

EmpfängerIn: Peter Bornemisza Gesellschaft

Bankverbindung: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien; Rothschildplatz 1

BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600

IBAN: AT58 1100 0002 0757 8600

SWIFT (BIC): BKAUATWW

Verwendungszweck: Az Ön neve + "Spende"

Hozzájárulását előre is köszönjük!

Tisztelettel: Andorka Hanna, a BPT pénztárosa

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Redaktion: Mag. Zoltán Kató
E-Mail: bornemisza@gmx.at Bankverbindung der Gesellschaft: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien, Rothschildplatz 1
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT58110000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW